

Perdura l'aigua

Dos versos d'aquest llibre tan bell com radical, diuen: "Perdut per sempre. / Perdura l'aigua". L'aigua perdura perquè és el medi en què s'ofega la història d'amor que explica Hilari de Cara. O, més ben dit, és el medi triat pel poeta per crear l'al·legoria d'un naufragi, d'un ofegament. L'aigua és pertot, i també els animals i les sensacions que la poblen. L'amada, com la història de passió que ha animat, apareix en el record "sempre desofeliada". ¿Qui és, doncs, el personatge que fa d'Ofèlia en aquest amor? ¿L'amant? ¿La mateixa història que van viure? La història, potser sí, però no pas el record d'aquesta història, que es *desofelia* per mor de la poesia.

Els primers poemes ens descriuen un home que passeja vora un moll, com un espectral personatge que fa recompte de la seva experiència. Contempla "ones minses, / quasi de mercuri unglat de vessa". No, no es pot donar a la mar, ni a la mort, perquè té la comesa de narrar-nos una història: la bategant història encara actual a què fa al·lusió el títol del llibre. I ho farà amb unes imatges d'un lirisme violent, unes imatges i unes metàfores admirables. A vegades, ranegen en la manera surrealista ("les veus són com rius / posats a assecar penjats d'un raig de llum / (com a ventalls de gebre)"; però molt més sovint són metàfores, i imatges, sorgides del mateix moviment de la poesia, d'una poesia especialment inspirada. "La sang s'esvalotava com una banda d'estornells". Aquesta sang ja s'ha aquietat quan nosaltres llegim els versos, i el "pit que sagnava", ara el sabem "encapsulat dins una gota d'ambre".

Hi ha versos que ens refereixen el dolor de l'ànima amb una portentosa imatge fisiològica: "com l'ull d'un quist negre / bategant sobre una vànova de sang". El món marí afavoreix una imaginació lluminosa: "els peixos

L'apunt

Nascut a Melilla el 1945, Hilari de Cara se'n va anar a viure a la localitat mallorquina de Manacor el 1967. El 1972 es va llicenciar de en Història moderna i contemporània a la UB i és va doctorar el 1989 en Filologia catalana per la Universitat de les Illes Balears amb la tesi *Literatura postmoderna. L'obra narrativa de Quim Monzó*. Com a gestor cultural va estar desenvolupat una intensa tasca als Estats Units entre el 1995 i el 2002. La seva poesia parteix de l'experiència vital pròpia, sovint amarada amb notes iròniques, i hi podem valorar el coneixement que té de la lírica anglosaxona.

roins / em mosseguen l'ànima com taurons / del gruix dels congress, amb la fam d'un pitbull". ¿A qui se li hauria acudit convocar (i ajuntar), en dos versos, una referència que sembla un eco de *La Tempesta* de Shakespeare, taurons, congress i un pitbull? *Nunc* és un llibre enlluernador, per la potència del misatge, per la veracitat del desfici que recrea. I per aquesta imatgeria del límit que serveix al propòsit de fixar el testimoni d'un home perdut, emboscats dins la seva consciència: "els penya-segats supuren / buit, vertigen una altra vegada". e. e. cummings té un poema commovedor en què constata l'absència de l'amant gràcies al clot que ha deixat el seu cap en el coixí del llit.

El cap del personatge d'aquests versos, cansat, *s'aixopluga* en el coixí: és un animal en retirada, arraulit, esparverat. *

NUNC
Hilari de Cara
Premi Bernat Vidal i Tomàs
Editorial: Moll (Palma, 2012)
Pàgines: 80
Preu: 8 euros

Hilari de Cara
va guanyar el premi Bernat Vidal i Tomàs de poesia amb 'Nunc'.
ANDREU PUIG

La cultura de la sostenibilitat

Hi ha llibres de divulgació que caduquen amb el pas dels anys. *Malauradament*, aquest no és el cas d'*Ambiente, emoción y ética*, del socioecòleg Ramon Folch, un assaig vibrant i radicalment oposat a qualsevol dogmatisme sobre un tema d'urgent actualitat, les complexes relacions entre l'economia i l'ecologia. M'explicaré. El 1998 va aparèixer la primera edició, una obra de reflexió, no de denúncia, sobre l'assoliment de la sostenibilitat. Les premisses de les quals parteix són que, en el fons, economistes i ecòlegs parlen del mateix, atès que l'ecologia és l'economia de l'ambient i l'economia es l'ecologia de la producció, i que la sostenibilitat s'ha de trobar en la seva intersecció.

El problema, però, és que en parlen a escales i, sobretot, amb objectius molt diferents.

Malgrat els gairebé quinze anys transcorreguts, el difícil encaix entre economia i ecologia es manté, i fins i tot s'ha agreujat en alguns aspectes, per exemple pel que fa a l'increment de població i l'augment de necessitat de matèries primeres, per la qual cosa no ha perdut, malauradament, ni un bri de la seva actualitat i necessitat de ser.

Folch, una de les ments més lúcides en temes socioambientals, ens n'ofereix ara una segona

AMBIENTE, EMOCIÓN Y ÉTICA
Ramon Folch
Editorial: RBA (Barcelona, 2012)
Pàgines: 288
Preu: 22 euros

edició tan actualitzada i ampliada que és pràcticament un llibre nou, bastit sobre l'esquema general de la primera edició. Un llibre ple d'informació fidedigna completament apartidista que deixa deliberadament molts interrogants oberts, a partir dels quals ha de néixer la reflexió individual i col·lectiva que permeti trobar la intersecció racional de la sostenibilitat. Racional perquè, com diu l'autor, "l'emoció emboira la raó, i el prejudici moral enterboleix els valors de l'ètica". Sens dubte, aquesta és la seva gran contribució. *